

Beste Prof. Molenaers,
Beste Tom, Karel, Styn,

Wat begon als een onrealiseerbare droom is geëindigd op de top van de Mont Ventoux.

Zaterdag ben ik om 8u15 met mijn broer vertrokken vanuit Sault, de minst steile beklimming.

In het begin verliep het klimmen redelijk maar ik kon geen 100 % kracht geven met het rechterbeen. Na 9 km heb ik mijn zadel 1 millimeter (!) verlaagd. Dan kon ik rechts voldoende kracht geven. Het klimmen ging beter. Mijn hielen draaiden echter meer naar buiten. Na een tijdje kreeg ik daardoor pijn aan beide voeten maar de pijn was dragelijk.

Rond 12u30 zijn we aan Chalêt Renard aangekomen. Men zei dat de weg naar de top gesloten was maar dat men nog een tweetal kilometer kon verder rijden tot waar de politie stond. Die kilometers wilde ik nog doen en we zijn vertrokken (zonder te eten omdat het toch maar voor 1 à 2 km was).

De politie hebben we echter niet gezien. Op 4 km van de top had ik behoorlijk veel pijn aan de voeten en heb ik aan een fotograaf gevraagd of ik even in zijn auto kon rusten. De laatste kilometers waren ontzettend moeilijk. Er waaide een verschrikkelijke wind. Enkele keren stond ik gewoon stil om te wachten tot de wind iets minder sterk was. Bovendien kreeg ik een klop van de honger en ben ik twee keer gestopt om te eten. Het hongergevoel verdween vlug. De 300 meter voor de voorlaatste bocht duurden een kwartier. In de laatste bocht werd ik omvergeblazen maar er liep iemand van Sporza naast mij. Hij kon me tegenhouden. We zijn 6u30 onderweg geweest.

De afdaling was gevaarlijk door de windstoten en de koude. Mijn vingers waren verkrampd. Na ongeveer twee kilometer ben ik gevallen door een rukwind. Doordat ik amper 5 à 10 km/u. reed ben ik eigenlijk gewoon gekanteld en gevallen op 2 meter van de ravijn. Oef, hebben we hier geluk gehad.

Aanvankelijk wilde ik opnieuw vertrekken maar het was te gevaarlijk. We zouden het noodnummer bellen. Op dat moment zijn Nederlandse toeristen met een camionette voorbijgereden. Ze hebben ons opgepikt en zo zijn we naar Sault gereden. Ik was blij dat ik niet meer moest dalen.

Hierbij vinden jullie enkele foto's. Ongelofelijk hoe scheef ik op de fiets zit, alhoewel ik dat helemaal niet voel.

Jammer dat ik nog altijd niet de goede positie op de fiets gevonden heb, ook niet na het verhogen met 0,5 cm van de rechter zool. Toch stap en fiets ik iets beter dan voordien. Is het aanbevolen de zool 1 cm te verhogen ?

Bedankt aan iedereen die meegeholpen heeft om die droom te verwezenlijken !!

Vriendelijke groeten,
Gino